



## ΧΡΟΝΙΚΑ

### Φιλολογικά

Ὁ ἡμέτερος συνεργάτης Ἀργύρης Ἐφταλιώτης, ἐξέδωκεν εἰς ἓνα τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Νησιώτικες Ἱστορίες» διάφορα αὐτοῦ διηγήματα, δημοσιευθέντα κατὰ καιροῦ: εἰς τὴν Ἑστίαν καὶ εἰς τὸ Ἄστυ, περὶ τὰ τρία κεντα. Περὶ τῆς συλλογῆς ταύτης τοῦ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη, ἔργου πολλῆς φιλολογικῆς ἀξίας, ἀργότερα θὰ κάμωμεν τὸν προσήκοντα λόγον ἐν τῇ Ἑστίᾳ.

— Ἦρχισαν τ' ἀναγνώσματα τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶν». Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ βραβῶνος δὲ Κομπερτέν, γαλλιστί, περὶ τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, οἱ πρῶτοι τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ τελεσθῶν ἐν Ἀθήναις. Τὴν παρεθούσαν δὲ Παρασκευὴν ὁ καθηγητὴς κ. Σπυρ. Λάμπρος ὠμίλησε περὶ τῆς πατρίδος τοῦ Ρήγα, ἀναγγείλας εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ «Παρνασσῶν» περὶ ἰδρύσεως ἀνδριάντος εἰς τὸν Ρήγαν. Τὰ μαθήματα διὰ τὰς κυρίας ἐξακολούθησεν εἰς τὸν «Παρνασσῶν» πάντοτε ἐν μεγάλῃ συρροῇ.

— Περὶ τοῦ ἀνευρεθέντος μυθιστορηματός τοῦ Γκυ δὲ Μουπασάν «Ξένη Ψυχὴ» ὁ Παῦλος Βουρζὲ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν Φιγαρῶ περισπούδαστον ἄρθρον.

— Ἡ τελευταία ἐπιφυλλίς τῆς τεργεσταίας Νέας Ἡμέρας εἶνε ἐκτάκτως ἀξιανάγνωστος. Περιέχει ἐν ἄρθρῳ περὶ τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης καὶ μίαν μελέτην περὶ τοῦ Λεκὸν Δελίλ, τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος γάλλου ποιητοῦ.

— Ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὁ γνωστότατος γάλλος δημοσιογράφος Φρανσῆς Μανιάρ, διευθυντὴς τοῦ Φιγαρῶ. Ὁ Φρανσῆς Μανιάρ ἐγεννήθη ἐν Βρυξέλλαις τῇ 11 Φεβρουαρίου 1837, νεώτατος δὲ μετέβη καὶ ἀποκατεστάθη ἐν Παρισίοις. Ἐνωρὶς διεκρίθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, συνεργαζόμενος εἰς τὸν Φιγαρῶ—ἐβδομαδιαῖον σατυρικὸν φύλλον τότε ἀκόμη,—εἰς τὴν *Cause-rie*, εἰς τὸ *Événement*, εἰς τὴν *Illustration* κτλ. ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα. Ἐντύπως πολλὴν ἔκχευεν ἡ σειρά τῶν ἄρθρων τὰ ὅποια καθιέρωσεν ὁ Μανιάρ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Παρίσιοι ἡμέρα τῆ ἡμέρα» καὶ εἰς τὰ ὅποια ἔκρινε τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας καὶ εἰς τὰ περιοδικά. Βραδύτερον, ὅταν ὁ Φιγαρῶ ἐξεδόθη ὡς ἡμερησίᾳ ἐφημερίδι, ὁ Μανιάρ ἔγεινεν ἀρχισυντάκτης, διατηρήσας τὴν θέσιν του καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ Βιλλμεσσάν. Τὰ ἄρθρα τὰ ὅποια ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην ὁ Μανιάρ, ὑπογράφων αὐτὰ πάντοτε διὰ τῶν ἀρχικῶν F. M. διεκρίνοντο διὰ τὴν κλασικὴν αὐτῶν συντομίαν καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ ἔκφρασιν γνώμης ὑγιᾶς καὶ ἀποσοπολήπτου ἐσ' ὅλων τῶν ζητημάτων, ἐπέδρων δὲ πολὺ ἐπὶ τοῦ καινοῦ. Διευθυντὴς τοῦ Φιγαρῶ τελευταῖον ὁ Μανιάρ, ἐκέρδιζε τριακοσίας χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος. Ὁ πρόωρος θάνατός του ἀφίνει κενὸν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐφημερίδα του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύγγρονον γαλλικὴν δημοσιογραφίαν, ὅπου ὁ Φρανσῆς Μανιάρ ἀπέτελει μίαν τῶν περιφανεστάτων φυσιογνωμιῶν. Ὁ Μανιάρ ἔγραψε καὶ ἐν μυθιστορημα ἐκδοθὲν τῷ 1869 καὶ ἐπιγραφόμενον ὁ «Πάτερ-Ἰερώνυμος».

Τὸ ἄνθος τοῦ Παρισινοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς πολιτείας ἠκολούθησε τὴν κηδείαν τοῦ ἀποθανόντος ἀρχισυντάκτου τοῦ Φιγαρῶ, Φρανσῆ Μανιάρ. Ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Λορέττης ἔνθα ἐτελέσθη ἡ ἐπικήδειος ἀκολουθία ἐβρίθε

κόσμου. Ἐπικήδειος λόγους ἐξεφώνησαν ἐπὶ τῆς σοροῦ του πολλοὶ τῶν συναδέλφων του ἐν οἷς καὶ τρία μέλη τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Ἐδουάρδος Ἐρβέ, ὁ Ἰούλιος Κλαρτί καὶ Φραγκίσκος Κοπέ.

— Νέον τοῖς πρακτοῦν δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ῥίτα Ἀλλμερς» συνέθεσεν ὁ Ἑρρίκος Ἴψεν. Καὶ δὲν ἐδημοσιεύθη μὲν ἀκόμη, ἀλλ' αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀνακοινοῦν τὴν ὑπόθεσίν του. Οἱ σύζυγοι Ἀλλμερς, εὐτυχεῖς καὶ ἡγαπημένοι, ἔχουν ἓνα υἱόν, τὸν Κυολόφ, ὁ ὁποῖος ἐκ πτώσεως γίνεται γωλὸς καὶ περιπατεῖ μὲ βρακχιάρια. Ἐκτοτε ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τοῦ Ἀλλμερς φθάνει μέχρι παραφροσύνης, ἐν ᾧ ἡ σύζυγος του Ῥίτα αἰσθάνεται πρὸς τὸ ἀνάτηρον παιδίον ἀποτροπῆν. Ἡ συζυγικὴ ἀρμονία διαταράσσεται ἡ Ῥίτα αἰσθάνεται μῖσος πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον τῇ ἀφήρσεν ὅλον τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου τῆς καὶ εὐχεται ἐνδομύχως νὰποθάνῃ. Ἡ εὐχὴ τῆς ἐκπληροῦται καὶ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ μικρὸς παῖξ: ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πνίγεται. Ὁ Ἴψεν θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ θάνατος προήλθεν ἐκ τοῦ βρακχιάρου ὄμματός τῆς μητρὸς.

— Μετεφράσθη καὶ γαλλιστί τὸ τελευταῖον σύγγραμμα τοῦ Ἐρβέτου Σπένσερ περὶ ἀγαθοεργίας πραγματευόμενον καὶ ἀποτελοῦν συνέχειαν τῆς «Ἠθικῆς τοῦ κοινωνικοῦ βίου», τοῦ διασήμου ἀγγλοῦ φιλοσόφου.

— Ὁ γάλλος συγγραφεὺς Ἀνατόλ Φοῶν ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς νέον βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Ὁ κήπος τοῦ Ἐπικούρου».

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Διηγήματα ἀπὸ τοῦ Αἰγίου» ἐξεδόθη ἐν Λονδίῳ εἰς κομψὸν τόμον ἀγγλικὴ μετάφρασις Διηγημάτων τινῶν τοῦ ἡμετέρου κ. Βικέλι ὑπὸ τὸν κ. Λεονάρδου Ὀπδουκ. Τῆς συλλογῆς προτάσσει πρόλογον κριτικὸν ὁ γνωστός ἀγγλὸς ἐλληνογῆς Ἑρρίκος Χάντιγκτων.

### Μουσικά

Ἐκ Πιερουπόλεως ἀνηγγέθη ὁ θάνατος τοῦ διασήμου κλειδοκυμβαλιστοῦ καὶ συνθέτου Ρουβινστάίν. Ὁ Ἀντώνιος Γρηγόριος Ρουβινστάίν ἐγεννήθη τῇ 30 Νοεμβρίου 1829 ἐν Wechwotynetz, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μολδαβίας, ἐνωρὶς δὲ μετέβη εἰς Μόσχαν, ὅπου ἐδιδάχθη τὸ κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τῆς μητρὸς του κατ' ἄρχας καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου Vilhoing. Μόλις ἤτο ὀκταετής, ὅταν ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον μετ' ἐπιτυχίας ἐν δημοσίᾳ συναυλίᾳ δύο ἔτη βραδύτερον ἠκολούθησε τὸν διδασκαλὸν του εἰς Παρίσιον, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ δύο ἔτη, τυγῶν τῆς εὐνοίας καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως τοῦ ἐκεῖ διατρίβοντος Δίστ. Μετὰ μακρὰν καλλιτεχνικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Σουηδίαν, ἐγκαιεστάτη οἰκογενειακῶς ἐν Βερολίῳ καὶ ἠκολούθησε μαθηματὰ συνέθεσε ὑπὸ τὸν ἔξοχον Dehn. Ὅταν, μετὰ τινα ἔτη, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρωσίαν, ὠνομάσθη ἰδιαιτερος κλειδοκυμβαλιστὴς τῆς Μεγάλης Δουκίσσης Ἐλένης, διωρίσθη δὲ διευθυντὴς τῶν Συναυλιῶν τῆς Μουσικῆς Ρωσικῆς Ἐταιρείας, κατόπιν δὲ διευθυντὴς τοῦ νέου Ὁδείου τῆς Πιερουπόλεως. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ρουβινστάίν ἔκχευε καὶ ἄλλας περιοδείας ἐν Εὐρώπῃ, μετέβη ἐπανειλημμένως εἰς Παρίσιον καὶ ἔτυχε παντοῦ ἐκτάκτων τιμῶν. Τῷ 1875 ἐξελέγη ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Μελοδράματα τοῦ Ρουβινστάίν ἐπαίχθησαν μετὰ μεγάλῆς ἐπιτυχίας, προπάντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁ «Δημήτριος Δόνσχοης», «Τὸν ὁ τρελλός», ἡ «Ἐκδικησις», ἡ «Ἀλλά Ρώκ», οἱ «Μακαβαιοὶ» ὁ «Νέρων». Ἐκτὸς τούτων ὁ Ρουβινστάίν ἔγραψε πληθῆν Συμφωνιῶν, Εἰσαγωγῶν, Σονατῶν, Μελετῶν καὶ Ρεμβωιδιῶν διὰ κλειδοκύμβαλον. Παρ' ἡμῖν τὰ ἔργα του ἀπέδιδε θαυμασίως ἡ ἀλησμόνητος Αἰκατερίνη Φρύμ, ἡ ἐκλεκτοτέρα καὶ προσφιλεστέρα τῶν μαθητριῶν του.

